

Причешћивање (потенцијално) заражениј особа

Канон 28 Петошестог сабора (692. године) и Св. Никодом Светогорац из 18. века

Они који одбацују каноне Цркве као престоге ће заправо наћи корисне информације када је реч о контроверзним питањима и флексибилности које они (канони) дозвољавају. Уобичајено питање које се често поставља јесте оно како обављати причешћивање у време вирусних зараза и широких заразних болести. Иако не постоји конкретан канон који регулише ово питање, наилазимо на стару праксу (колико стару не знам али дефинитивно из пре модерног доба) која може бити од помоћи а која се помиње у *Пидалиону* (Крмчија, Номоканон) Светог Никодима Агиорита.

У *Пидалиону* читамо напомену Светог Никодима у вези са 28. канонем Петошестог васељенског сабора (који забрањује дељење грожђа у исто време када се обавља свето причешће, што је био локални обичај тога доба - 692 година - Трулски сабор):

"Дакле, у време зараза, и свештеници и епископи морају наћи начина да обављају причешћивање болесних а да не крше овај канон. Не тако што ће ставити Свети Хлеб у грожђе, него у свештени сасуд, тако да они који су болесни или умиру могу да га приме кашичицом. Сасуд (путир) и кашичица требају да се спусте у сирће, а сирће потом да се проспе у пећ, или на било који други начин могућ начин који је безбедан и канонски"

Свети Никодим овде дозвољава да они за које се зна да су болесни или да умиру од заразе могу да приме свето причешће не из заједничког путира и кашичице, већ из посебног путира и посебне кашичице. Када би се ово обавило, путир и кашичица из којег су се причешћивали они који су жртве заразе би се стерилисали у сирћету, и сирће би се потом просуло у пећ, или би се уништило на неки други канонски начин.

Мора се нагласити да је ово процедура причешћивања оних за које се зна да су оболели од какве заразне болести или да од ње умиру. Ова процедуре са примењује по икономији и да би се умирио страх оних који се боје да се и сами не заразе. Не може се оправдати примена овакве процедуре из простог страха да не дође до заразе од неког ко би могао бити и сам заражен. Шта више, правилна процедура приликом узимања светог причешћа јесте да се глава забаци уназад како би свештеник сипао свето причешће у ваша уста и како би што мање или ни мало додирнуо уста причасника кашичицом.

Морамо имати на уму да Свети Дарови, иако су Тело и Крв Христова, они и даље задржавају своје оригинално својство хлеба и вина. Управо због тога је забележено да је освећени хлеб подложен плесни. Да би се спречило буђање освештаног хлеба, што се може десити за пређеосвећеним даровима, резервисаним за причешћивање болесника и пређеосвећене литургије, литургијске књиге су врло прецизне са својим упутствима да се пређеосвећени хлеб потопи у пређеосвећено вино након чега се суши исечен на мање комаде. Тај процес је у литургијским књигама описан тако да се пређеосвећени дарови стављају на дискос који се спушта на угрејани камен испод којег је усијани жар, и када се једна страна светог хлеба осуши, онда се копљем окреће на другу страну да би се и она осушила. Када се пређеосвештани хлеб на овај начин

осуши, спушта се на часну трпезу да се охлади. Када се охлади, враћа се на угрејани камен да се сушење настави. Када се ова процедура заврши, пређеосвештани хлеб се ставља у дарохранилницу и одлаже на часну трпезу.

Литургичар Јован Фундулис помиње да је ова пракса застарела па да се данас електрични начин грејања може користити да би се постигао исти циљ.